

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (12/5/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Πράξ. ε', 12 – 20. Ευαγγέλιο: Ιωάν. κ', 19 – 31

Ο λαός στήριγμα της Εκκλησίας

Από τις Πράξεις των Αποστόλων προέρχεται το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αδελφοί μου. Ο συγγραφέας των Πράξεων αναφέρεται στην δράση των Αγίων Αποστόλων μετά την Ανάσταση του Χριστού. Οι Μαθητές, ενδυναμωμένοι, πλέον, από την βεβαιότητα της Αναστάσεως, διέδιδαν το Ευαγγέλιο, δοκιμάζοντας, αφενός μεν την λατρεία και αποδοχή του απλού λαού, αφετέρου δε την εχθρότητα και το μίσος των αμετανόητων θρησκευτικών ηγετών της εποχής τους. Μάλιστα, στην περικοπή ακούσαμε ότι οι Απόστολοι επιτελούσαν θαύματα, διά της απλής επιθέσεως των χειρών, κατά την υπόσχεση Κυρίου, ότι «εκείνοι που θα πιστέψουν στο όνομά Του, θα βγάλουν δαιμόνια, θα μιλούν καινούργιες γλώσσες, τα δηλητήρια των φιδιών δε θα τους θανατώνουν, θα ακουμπούν τα χέρια τους στους ασθενείς και θα θεραπεύονται»¹

Στη συνέχεια της περικοπής περιγράφεται η εκ διαμέτρου αντίθετη στάση του λαού και της θρησκευτικής του ηγεσίας, απέναντι στους Αποστόλους. Είναι η ίδια εκείνη στάση που επισημάνθηκε πολλάκις και κατά την επί γης δράση του Θεανθρώπου. Ο λαός έτρεφε για τους Αποστόλους μεγάλο σεβασμό και πλήθη ανθρώπων τους πλησίαζαν και ενώνονταν μαζί τους, επιδίωκαν την θεραπεία των ασθενειών τους, ενώ πίστευαν ότι ακόμα και η σκιά του Πέτρου ήταν ικανή να φέρει την ίαση. Την ίδια στιγμή, οι Αρχιερείς αποφάσιζαν να φυλακίσουν τους Αποστόλους, αγνοώντας, όμως, ότι εκείνοι βρίσκονταν κάτω από την προστασία του Θεού, τον Οποίο ουδείς μπορεί να υπερβεί και να νικήσει. Οι Μαθητές απελευθερώνονται θαυματουργικά και, κατ' εντολήν του Κυρίου, συνεχίζουν το κήρυγμα της αληθείας.

Η εικόνα που περιγράφει ο συγγραφέας των Πράξεων μάς πληροφορεί πως «οι άρχοντες της εποχής έπαιρναν αρνητική, καταδιωκτική στάση απέναντι στους Αποστόλους. Αντίθετα με τη στάση αυτή του κατεστημένου της εξουσίας, ο πολύς λαός έδειχνε σημεία προσπελάσεως προς τη νέα πίστη που θέριευε, έτσι, τη βάση της πυραμίδος, εξασφαλίζοντας στην Εκκλησία θετικά στοιχεία επιβιώσεως. Έτσι, ήδη από τα πρώτα βήματά της η Εκκλησία στηρίχθηκε στην καρδιά του λαού, που αγκάλιασε, με την ψυχή του, τον νέο αυτό θρησκευτικό κίνημα και το στερέωσε ακατάλυτα. Οι

¹ Μάρκ. 16,18

πληροφορίες που έχουμε από αυθεντικές πηγές μαρτυρούν πως, καθώς διευρυνόταν συνεχώς η λαϊκή βάση της Εκκλησίας, εξουδετερώνονταν ουστηματικά οι αντιδράσεις των ανθρώπων της εξουσίας, μέχρις ότου, τελικά, υπέκυψαν κι αυτοί στην ιστορική αναγκαιότητα της Χριστιανικής πραγματικότητας, που αναδυόταν μέσα από τους ζοφερούς χρόνους των τριών αιώνων των διωγμών»²

Το γεγονός αυτό δείχνει πως, μετά την προστασία του Θεού, το στήριγμα και η δύναμη της Εκκλησίας είναι ο πιστός λαός Της. Γι' αυτό και οι εχθροί της Εκκλησίας, διαχρονικά, τη συνείδηση αυτού του λαού προσπαθούν να δηλητηριάσουν και να αλώσουν, προκειμένου η Εκκλησία να μείνει χωρίς ερείσματα μέσα στην κοινωνία και εύκολα να καταλυθεί. Και αυτό το έπραξαν όταν κατάλαβαν ότι η πίστη δεν ξεριζώνεται από τις καρδιές των ανθρώπων με διώξεις, απειλές και βασανιστήρια. Η ιστορία απέδειξε πως, όταν αυτά συνέβησαν, η πίστη στερεώθηκε περισσότερο και η Εκκλησία βγήκε πιο δυνατή από τις δοκιμασίες. Γι' αυτό οι αντικείμενοι στον Χριστό και την Εκκλησία Του αποδύονται σε ένα διαρκή ιδεολογικό αγώνα κατά της Εκκλησίας, σε μια προσπάθεια να Την εμφανίσουν περιττή και ξεπερασμένη. Μάλιστα, δε διστάζουν να επενδύσουν πάνω στις ανθρώπινες αδυναμίες και πτώσεις των στελεχών Της, για να ποδηγετήσουν τις ανθρώπινες συνειδήσεις και να τις οδηγήσουν μακράν του Θεού.

Γι' αυτό, αγαπητοί μου, εμείς που συναπαρτιζόμαστε το λαό του Θεού, οφείλουμε να έχουμε συναίσθηση της θέσης μας μέσα στην Εκκλησία και αντίληψη της δύναμης που μάς χαρίζει η πίστη μας στο Θεό. Να μην επιτρέψουμε στις αντίθετες δυνάμεις να κυριαρχήσουν άλλο πάνω στις ανθρώπινες καρδιές. Είναι οι ίδιες που ευθύνονται για το μαράζωμα της κοινωνίας, για την παρακμή των ηθών, για τον ευτελισμό του πνεύματος στην εποχή μας. Έχουμε χρέος να σταθούμε στο ύψος της αποστολής μας μέσα στην Εκκλησία, αποκρούοντας τις επιθέσεις του κόσμου, που βάλλουν ευθέως κατά της Εκκλησιαστικής μας συνείδησης. Η Εκκλησία είμαστε ο Χριστός και όλοι εμείς. Και αυτή είναι η αυτοσυνειδησία μας, που συνιστά μεγίστη τιμή, αλλά και διαρκή ευθύνη. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, «Κυριακάτικοι Αντίλαλοι Β'», σελ. 13